

BESCHIKKING VAN HET HOF (Vierde kamer)
5 februari 1998 *

In zaak C-30/96 P,

G. B. Abello e. a.

G. Riesch,

vertegenwoordigd door M. Tamburini en F. Colussi, advocaten te Milaan, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van laatstgenoemde, Rue de Wiltz 36,

rekwiranten,

betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Vierde kamer) van 7 december 1995, Abello e. a./Commissie (T-544/93 en T-566/93, JurAmbt. blz. II-815), en strekkende tot vernietiging van dat arrest,

andere partij bij de procedure:

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch hoofdadviser G. Valsesia als gemachtigde, bijgestaan door A. Dal Ferro, advocaat te Vicenza, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

* Procestaal: Italiaans.

ondersteund door

Raad van de Europese Unie, vertegenwoordigd door A. Lo Monaco, lid van zijn juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij A. Morbilli, directeur-generaal van de directie juridische zaken van de Europese Investeringsbank, Boulevard Konrad Adenauer 100,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer),

samengesteld als volgt: H. Ragnemalm, kamerpresident, J. L. Murray (rapporteur) en K. M. Ioannou, rechters,

advocaat-generaal: P. Léger
griffier: R. Grass

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

- 1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 3 februari 1996, hebben Abello e. a. en Riesch hogere voorziening ingesteld tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 7 december 1995, Abello e. a./Commissie (T-544/93 en T-566/93, JurAmbt. blz. II-815), waarbij hun beroep is verworpen tot nietigverklaring van hun salarisafrekeningen over december 1992 en januari 1993, voor zover deze zijn vastgesteld met toepassing van de aanpassingscoëfficiënten die voortvloeien uit verordening (EEG, Euratom, EGKS) nr. 3761/92 van de Raad van

21 december 1992 houdende aanpassing, met ingang van 1 juli 1992, van de bezoldigingen en de pensioenen van de ambtenaren en andere personeelsleden der Europese Gemeenschappen, alsmede van de aanpassingscoëfficiënten welke van toepassing zijn op deze bezoldigingen en pensioenen (PB L 383, blz. 1), verordening (EEG, Euratom, EGKS) nr. 3765/92 van de Raad van 21 december 1992 houdende rectificatie met ingang van 1 januari 1991 van de aanpassingscoëfficiënten welke in Denemarken, Duitsland, Griekenland, Spanje, Frankrijk, Ierland, Italië, Nederland, Portugal en het Verenigd Koninkrijk van toepassing zijn op de bezoldigingen en de pensioenen van de ambtenaren en de andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen (PB L 383, blz. 9), en verordening (EEG, Euratom, EGKS) nr. 3766/92 van de Raad van 21 december 1992 houdende rectificatie van verordening (EGKS, EEG, Euratom) nr. 3834/91 en verordening (EEG, Euratom, EGKS) nr. 2014/92 met betrekking tot de aanpassingscoëfficiënten welke in Denemarken, Duitsland, Griekenland, Spanje, Frankrijk, Ierland, Italië, Nederland, Portugal en het Verenigd Koninkrijk van toepassing zijn op de bezoldigingen en de pensioenen van de ambtenaren en de andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen (PB L 383, blz. 11), alsmede, bij wege van exceptie, tot vaststelling van de onwettigheid van die verordeningen.

- 2 Met betrekking tot de in geding zijnde gemeenschapsregeling, heeft het Gerecht het volgende vastgesteld:

„1. Het beginsel van gelijkwaardigheid van koopkracht, uitgedrukt in totale koopkrachtpariteit (of „economische pariteit”) tussen de ambtenaren en andere personeelsleden van de Gemeenschap, ongeacht hun standplaats en de valuta waarin de bezoldiging wordt betaald, berust rehtens op de artikelen 63, 64 en 65 Ambtenarenstatuut; dezelfde bepalingen gelden krachtens de artikelen 20 en 64 van de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen, ook voor tijdelijke functionarissen en hulpfunctionarissen. Het beginsel wordt ten uitvoer gelegd door middel van aanpassingscoëfficiënten die de geldelijke rechten beïnvloeden en die de verhouding tussen de kosten van levensonderhoud in Brussel (referentiestad) en de hoofdsteden van de lidstaten of de andere standplaatsen van de ambtenaren tot uitdrukking brengen.

2. Bij een niet bekendgemaakt besluit van 26 juni 1976 betreffende de wijze van aanpassing van de bezoldigingen van de ambtenaren en andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen, is het beginsel van periodieke herziening van

de aanpassingscoëfficiënten toegepast, teneinde te verifiëren of zij de gelijkwaardigheid in koopkracht van de bezoldigingen in de diverse standplaatsen juist weer spiegelen (punt II, 1, tweede alinea, van dat besluit).

3. Bij besluit 81/1061/Euratom, EGKS, EEG van de Raad van 15 december 1981 tot wijziging van de methode van aanpassing van de bezoldigingen van de ambtenaren en andere personeelsleden van de Gemeenschappen (PB L 386, blz. 6; hierna: „besluit 81/1061”), heeft de Raad de wijze van toepassing van artikel 65 van het Statuut voor de periode 1 juli 1981 tot en met 30 juni 1991 vastgesteld.

4. Besluit 81/1061 voorzag in het kader van de jaarlijkse herziening van de bezoldigingen (artikel 65, lid 1, van het Statuut) in een jaarlijkse aanpassing van de aanpassingscoëfficiënten door de Raad op voorstel van de Commissie en op basis van door de nationale diensten voor de statistiek verschaft gegevens, rekening houdend met een door het Bureau voor de statistiek van de Europese Gemeenschappen (hierna: „Bureau voor de statistiek” of „Eurostat”) volgens de „methode-Fisher” berekend gemeenschappelijk indexcijfer, aan de hand waarvan de prijsontwikkeling kan worden gemeten en waarmee de verhouding tussen de prijzen Brussel-andere hoofdstad en andere hoofdstad-Brussel in één enkel cijfer wordt uitgedrukt. Bovendien is bepaald, dat in geval van een aanzienlijke wijziging van de kosten van levensonderhoud zo nodig zal worden overgegaan tot tussentijdse aanpassingen (artikel 65, lid 2, van het Statuut), die bij de jaarlijkse aanpassingen zullen worden verrekend.

5. Bij besluit 81/1061 is tevens een vijfjaarlijkse herziening van de aanpassingscoëfficiënten ingevoerd: het Bureau voor de statistiek moet in overleg met de nationale diensten voor de statistiek van de lidstaten bij elke herziening nagaan, of de verhouding tussen de aanpassingscoëfficiënten de gelijkwaardigheid in koopkracht tussen de in de hoofdsteden van de lidstaten aan het personeel betaalde bezoldigingen weerspiegelt; hetzelfde onderzoek dient voor de overige standplaatsen te worden verricht, wanneer zich belangrijke afwijkingen dreigen voor te doen. Op basis van de resultaten van dat onderzoek doet de Commissie de Raad een voorstel voor de vijfjaarlijkse aanpassing.

6. Bij de vijfjaarlijkse onderzoeken werd soms vastgesteld, dat de aanpassingsmethode met behulp van gemeenschappelijke indexcijfers aanzienlijke verschillen meebracht tussen de nieuwe resultaten die via geografische onderzoeken waren verkregen, en de resultaten die met behulp van gemeenschappelijke indexcijfers waren geëxtrapoleerd.

7. Vervolgens stelde de Raad op 19 december 1991 de verordeningen (EGKS, EEG, Euratom) nrs. 3830/91, 3831/91, 3832/91, 3833/91 en 3834/91 vast tot wijziging van het Statuut en van de regeling welke van toepassing is op andere personeelsleden van de Gemeenschappen, onder meer wat de wijze van aanpassing van de bezoldigingen en pensioenen en van de aanpassingscoëfficiënten voor deze bezoldigingen en pensioenen betreft (PB L 361, resp. blz. 1, 7, 9, 10 en 13; hierna: ,verordening nr. 3830/91', ,verordening nr. 3831/91', ,verordening nr. 3832/91', ,verordening nr. 3833/91' en ,verordening nr. 3834/91').

8. Bij verordening nr. 3830/91 werd met name de eerdere methode van aanpassing van de bezoldigingen met bepaalde wijzigingen voor tien jaar verlengd en als zodanig opgenomen in bijlage XI van het Statuut. Die nieuwe methode houdt in, dat het Bureau voor de statistiek bij het jaarlijks onderzoek van de bezoldigingen en bij de tussentijdse aanpassing in overleg met de nationale diensten voor de statistiek de economische pariteiten berekent waarmee de gelijkwaardigheid in koopkracht, gemeten aan Brussel, wordt vastgesteld tussen de bezoldigingen van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen die hun standplaats in de hoofdsteden van de lidstaten en in andere plaatsen hebben. In de nieuwe methode is de actualisering van de aanpassingscoëfficiënten thans dus geregeld met behulp van een gemeenschappelijk indexcijfer via een methode die gelijk is aan die van een vijfjaarlijks onderzoek en die tot een definitieve jaarlijkse vaststelling van de coëfficiënten leidt.

9. Met ingang van 1 juli 1991 moesten de aanpassingscoëfficiënten worden berekend met toepassing van die nieuwe methode. Bij de jaarlijkse aanpassing in 1991, evenals bij de tussentijdse aanpassing in 1992, konden de aanpassingscoëfficiënten bij gebrek aan statistische gegevens evenwel niet definitief volgens die nieuwe methode worden vastgesteld. Bijgevolg werden zij door de Raad vastgesteld

onder voorbehoud van mogelijke rectificaties na het vijfjarig onderzoek van de aanpassingscoëfficiënten voor de periode 1 januari 1986 tot en met 31 december 1990.

10. Onder die omstandigheden heeft de Raad op 21 december 1992 de verordeningen (EGKS, EEG, Euratom) nrs. 3765/92, 3766/92 en 3761/92 vastgesteld tot aanpassing met ingang van 1 januari 1991, 1 juli 1991 en 1 juli 1992 van de bezoldigingen en de pensioenen van de ambtenaren en andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen, alsmede van de aanpassingscoëfficiënten voor die bezoldigingen en pensioenen (PB L 383, resp. blz. 1, 9 en 11; hierna: ,verordening nr. 3765/92', ,verordening nr. 3766/92' en ,verordening nr. 3761/92'). Verordening nr. 3765/92, betreffende de vijfjaarlijkse herziening, berust op besluit 81/1061, terwijl de verordeningen nrs. 3761/92 en 3766/92 op bijlage XI van het Statuut zijn gebaseerd. In die verordeningen wordt onder meer voor Italië een aanpassingscoëfficiënt van 111,5 met ingang van 1 januari 1991, van 112,2 met ingang van 1 juli 1991 en van 113,4 met ingang van 1 juli 1992 vastgesteld en een specifieke coëfficiënt voor Varese die vanaf diezelfde data respectievelijk 104,3, 103,5 en 105,8 bedroeg."

- 3 Met betrekking tot de aan het geding ten grondslag liggende feiten stelde het Gerecht het volgende vast:

„11. Verzoekers in zaak T-544/93 zijn 1 405 ambtenaren van de Commissie met standplaats Ispra (Varese).

12. Verzoeker in zaak T-566/93 is ambtenaar van de Commissie met standplaats Ispra (Varese).

13. In december 1992 ontvingen verzoekers de aanpassingen van hun bezoldigingen, berekend op basis van de verordeningen nrs. 3765/92 en 3766/92 en in januari 1993 ontvingen zij de salarisafrekening over de maand december 1992, vastgesteld op basis van verordening nr. 3761/92.

14. Bij nota's van 18 maart 1993 dienden verzoeker Riesch individueel en de overige verzoekers gezamenlijk krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut een klacht in, waarin zij de uit de verordeningen nrs. 3765/92, 3766/92 en 3761/92 voortvloeiende aanpassingscoëfficiënten betwistten.

15. Bij brief van 12 augustus 1993 deelde de Commissie verzoeker Riesch mee, dat zijn klacht was afgewezen.

16. De klachten van de overige verzoekers liet de Commissie onbeantwoord.

17. Onder die omstandigheden hebben verzoeker Abello en 1 404 andere ambtenaren of andere personeelsleden, bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 18 oktober 1993, een beroep ingesteld, dat is ingeschreven onder nummer T-544/93.

18. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 15 november 1993, heeft verzoeker Riesch een beroep ingesteld, dat is ingeschreven onder nummer T-566/93.

19. Bij beschikkingen van de president van de Vijfde kamer van het Gerecht van 2 en 3 maart 1994 is de Raad toegelaten tot interventie ter ondersteuning van de conclusies van verweerster in de zaken T-566/93 en T-544/93.

20. Bij beschikking van de president van de Vijfde kamer van het Gerecht van 20 juni 1994 zijn de zaken T-544/93 en T-566/93 voor de mondelinge behandeling en het arrest gevoegd.”

Het arrest van het Gerecht

- 4 Voor het Gerecht hebben rekwiranten zes middelen aangevoerd tot staving van hun conclusies tot nietigverklaring. Het eerste middel is ontleend aan schending van de artikelen 64 en 65 van het Statuut, het tweede aan schending van het beginsel van gelijke behandeling, het derde aan misbruik van bevoegdheid bij de vaststelling van de aanpassingscoëfficiënten, het vierde aan ontbreken van motivering van de bestreden verordeningen, het vijfde aan schending van het beginsel inzake bescherming van het gewettigd vertrouwen en van verworven rechten, en het zesde aan schending van artikel 11 van bijlage XI van het Statuut (punt 31 van het bestreden arrest).
- 5 Het Gerecht heeft vastgesteld, dat het tweede middel samenvalt met het eerste, dat in werkelijkheid uit drie onderdelen bestaat. Het eerste onderdeel richt zich tegen een verkeerde beoordeling van de in artikel 64 van het Statuut bedoelde levensomstandigheden, het tweede tegen de toepassing van een verkeerde statistische methode bij het bepalen van de basispariteit inzake de woonkosten van eigenaars, en het derde tegen de verkeerde berekening van sommige basispariteiten (punt 33).
- 6 Met betrekking tot het eerste onderdeel was het Gerecht van oordeel, dat de 173 basispariteiten voor de koopkracht, die het Bureau voor de statistiek in overleg met de nationale diensten voor de statistiek heeft gekozen, indicatoren zijn die de kosten van levensonderhoud, en bijgevolg de levensomstandigheden van de gemeenschapsambtenaren, op passende wijze, zij het noodzakelijkerwijs bij benadering, weergeven. Volgens het Gerecht kan aan de hand van die basispariteiten immers met de grootst mogelijke nauwkeurigheid worden bepaald, waaraan de ambtenaren, gelet op hun consumptiegewoonten, hun salaris besteden (punt 41).

- 7 Bijgevolg was het Gerecht van oordeel, dat de Raad, door uit te gaan van indicatoren die voornamelijk consumptie-elementen betreffen, de door hemzelf in de artikelen 64 en 65 van het Statuut vastgestelde algemene regels niet heeft miskend en het beginsel van gelijke behandeling niet heeft geschonden (punt 42).
- 8 Wat het tweede onderdeel betreft, hadden rekwiranten betoogd, dat de invoering van een nieuwe statistische methode ter bepaling van basispariteit nr. 71 betreffende huisvesting van eigenaren, tot discriminatie van te Ispra tewerkgestelde ambtenaren heeft geleid (punt 44).
- 9 Dienaangaande heeft het Gerecht om te beginnen vastgesteld, dat de Commissie, zonder door verzoekers op dit punt te zijn tegengesproken, meermaals had verklaard, dat de methode van fictieve huur door de nationale diensten voor de statistiek was goedgekeurd en in alle standplaatsen was toegepast (punt 59).
- 10 Vervolgens heeft het Gerecht erop gewezen, dat het Statuut niet bepaalt, welke statistische methode voor de vaststelling van de aanpassingscoëfficiënten moet worden gekozen (punt 60).
- 11 Ten aanzien van de wijze waarop de gegevens zijn verzameld waaruit de huurprijzen in de standplaatsen van de ambtenaren zo goed mogelijk blijken, was het Gerecht van oordeel, dat de door het Bureau voor de statistiek in alle standplaatsen toegepaste methode van navraag bij woningbureaus, voor de woonkosten van de ambtenaren en andere personeelsleden van de Commissie bij het Gemeenschappelijk centrum voor onderzoek te Ispra gegevens had opgeleverd die de bijzondere kenmerken van de woonzone en de levensstandaard van die ambtenaren en personeelsleden voldoende weerspiegelen (punt 64).

- 12 Ten slotte was het Gerecht van oordeel, dat de wijziging van de bij het onderzoek van 1985 gebruikte statistische methode niet van dien aard was, dat de thans bestreden methode mank zou gaan aan een kennelijke beoordelingsfout. Uit de door rekwiranten niet tegengesproken verklaringen van de Commissie blijkt volgens het Gerecht, dat bij het onderzoek van 1985 bij wijze van uitzondering rekening was gehouden met investerings- en onderhoudskosten van woningen wegens de bijzondere omstandigheid dat de bij de ambtenaren in 1985 uitgevoerde onderzoeken ook wettelijk gesubsidieerde huren omvatten, zoals de „equo canone” of huren die op basis van „patti in deroga” waren gesloten, met andere woorden zeer lage huren (punt 65).
- 13 Op basis van al die overwegingen was het Gerecht van oordeel, dat de Raad zonder de hem door het Statuut gelaten beoordelingsmarge te overschrijden en zonder de artikelen 64 en 65 van het Statuut of het beginsel van gelijke behandeling te schenden, voldoende bedachtzaam en redelijk had gehandeld, door in de bestreden verordeningen voor de vaststelling van de aanpassingscoëfficiënten bij het bepalen van de woonkosten van eigenaars uit te gaan van de methode van fictieve huur (punt 66).
- 14 Met betrekking tot het derde onderdeel van het eerste middel, betreffende de verkeerde berekening van sommige basispariteiten, heeft het Gerecht onderzocht, of die pariteiten binnen redelijke grenzen en niet op kennelijk onjuiste wijze waren vastgesteld. Aan het einde van dat onderzoek (punten 78-81) kwam het Gerecht tot de slotsom, dat dit derde onderdeel van het eerste middel ongegrond was (punt 82).
- 15 Het Gerecht heeft het eerste en het tweede middel dus afgewezen (punt 83).
- 16 In het kader van hun derde middel hadden rekwiranten betoogd, dat de Raad en de Commissie hun bevoegdheid hadden misbruikt, doordat de bij de bestreden verordeningen vastgestelde aanpassingscoëfficiënten niet waren bedoeld om de gelijkwaardigheid in koopkracht van de bezoldigingen van ambtenaren op diverse standplaatsen te waarborgen en de bezoldigingen aan de levensomstandigheden aan te

passen, maar om de stijging van die bezoldigingen af te remmen, althans wat de bezoldigingen van de te Ispra tewerkgestelde ambtenaren betreft (punt 84).

- 17 Dienaangaande was het Gerecht van oordeel, dat de bestreden aanpassingscoëfficiënten overeenkomstig het Statuut en volgens door de nationale diensten voor de statistiek goedgekeurde statistische methoden waren vastgesteld op een wijze die garandeerde, dat de koopkracht van de bezoldigingen van de gemeenschapsambtenaren zo gelijkwaardig mogelijk was. Bovendien hadden rekwiranten geen relevante en overeenstemmende aanwijzingen voor misbruik van bevoegdheid in de bestreden verordeningen geleverd. Volgens het Gerecht was het derde middel dus ongegrond en moest het worden afgewezen (punt 86).
- 18 In hun vierde middel betoogden rekwiranten voor het Gerecht, dat de bestreden verordeningen onvoldoende gemotiveerd waren (punt 87).
- 19 Op dat punt heeft het Gerecht vastgesteld, dat de bestreden verordeningen in casu duidelijk naar de toegepaste bepalingen van het Statuut verwezen en vermeldden, dat zij waren vastgesteld in het kader van de jaarlijkse en vijfjaarlijkse onderzoeken. Bovendien bleek volgens het Gerecht uit deze verordeningen, dat de nieuwe aanpassingscoëfficiënten waren ingevoerd, enerzijds omdat er verschillen bestonden tussen de voor bepaalde landen van tewerkstelling geldende aanpassingscoëfficiënten en die welke voortvloeien uit het onderzoek, en anderzijds wegens het voorlopige karakter van de economische pariteiten vastgesteld bij de verordeningen nr. 3834/91 en (EEG, Euratom, EGKS) nr. 2014/92 van de Raad van 20 juli 1992 met betrekking tot de aanpassingscoëfficiënten welke in bepaalde lidstaten van toepassing zijn op de bezoldigingen en de pensioenen van de ambtenaren en andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen (PB L 205, blz. 1) (punt 90).

- 20 Het Gerecht was derhalve van oordeel, dat de bestreden verordeningen aan het vereiste van artikel 190 van het Verdrag voldeden en dat het middel inzake ontbreken van motivering moest worden afgewezen (punt 91).
- 21 Ten aanzien van het vijfde middel, ontleend aan schending van het beginsel inzake de bescherming van gewettigd vertrouwen en van verworven rechten, was het Gerecht van oordeel, dat ter zake van de vaststelling van aanpassingscoëfficiënten ambtenaren niet kunnen worden geacht zich in een situatie te bevinden waarin de administratie bij hen gegronde verwachtingen zou hebben gewekt, omdat zij nooit enige toezegging heeft gedaan over de toepassing van een bepaalde statistische methode of over een automatische verhoging van de bezoldigingen in het kader van de aanpassingen en herzieningen van de aanpassingscoëfficiënten (punt 95). Het Gerecht heeft het vijfde middel dus afgewezen (punt 96).
- 22 In hun zesde middel betoogden rekwiranten, dat het Bureau voor de statistiek zich niet had gehouden aan de krachtens artikel 11 van bijlage XI van het Statuut op hem rustende verplichting, toe te zien op de kwaliteit van de basisgegevens en de statistische methodes voor de vaststelling van elementen waarmee bij de aanpassing van de bezoldigingen rekening wordt gehouden, en zulks met name wat de pariteiten nrs. 71 en 45 betreft (punt 97).
- 23 Het Gerecht was van oordeel, dat het Bureau voor de statistiek, naar uit de stukken bleek, voortdurend streefde naar verbetering van de statistische methoden teneinde de kosten van levensonderhoud in de standplaatsen van de ambtenaren zo dicht mogelijk te benaderen, opdat de gelijkwaardigheid in koopkracht van de bezoldigingen van de gemeenschapsambtenaren zoveel mogelijk zou zijn gewaarborgd. Bovendien wees het Gerecht erop, dat de bestreden aanpassingscoëfficiënten waren vastgesteld in overleg met de nationale diensten voor de statistiek op basis van door deze verstrekte gegevens, overeenkomstig bijlage XI van het Statuut. In die omstandigheden was het Gerecht van oordeel, dat de Commissie noch het Bureau voor de statistiek verplicht waren de ambtenaren alle gegevens te verschaffen op basis waarvan de statistische berekeningen ter bepaling van de basispariteiten waren uitgevoerd (punt 99). Het zesde middel is derhalve afgewezen (punt 100).

De hogere voorziening

- 24 In hun hogere voorziening vorderen rekwiranten, dat het Hof het bestreden arrest vernietigt en zelf in de zaak uitspraak doet, dan wel de zaak naar het Gerecht verwijst, dat de Commissie dan opdracht zou moeten geven nauwkeurig de situaties, gegevens en prijzen mee te delen op basis waarvan de basispariteiten zijn bepaald die gebruikt zijn voor de vaststelling van de in de verordeningen nrs. 3761/92, 3765/92 en 3766/92 bedoelde aanpassingscoëfficiënten; dat de raadpleging van deskundigen zou moeten gelasten over de vraag of die situaties, gegevens en prijzen alsmede de daaruit met betrekking tot de vaststelling van die aanpassingscoëfficiënten getrokken conclusies juist zijn; dat zou moeten vaststellen, dat de aan rekwiranten volgens de salarisafrekeningen van december 1992 en de daaropvolgende maanden betaalde bezoldiging niet in overeenstemming is met het hen verschuldigde en dat de verordeningen nrs. 3761/92, 3765/92 en 3766/92 dus niet op rekwiranten van toepassing zijn; dat die salarisafrekeningen onwettig en nietig zou moeten verklaren; dat het besluit van 12 augustus 1993 van de Commissie tot afwijzing van de op artikel 90, lid 2, van het Statuut gebaseerde klacht van Riesch zou moeten vernietigen; dat zou moeten beslissen dat de uit de voorgaande punten voortvloeiende maatregelen dienen te worden genomen, en dat ten slotte de Commissie zou moeten veroordelen tot betaling van de verschuldigde bedragen en tot vergoeding van de veroorzaakte schade (met name de schade ten gevolge van de geldontwaarding opgetreden in de periode tussen de vervaldata van de verschuldigde betalingen en de betaling van het saldo), alsmede van de proceskosten berekend aan de hand van de in Italië geldende maximaal toegestane justitiële tarieven.

De in hogere voorziening aangevoerde middelen

- 25 In het kader van hun hogere voorziening voeren rekwiranten tegen het bestreden arrest tien middelen aan.
- 26 In hun eerste middel stellen rekwiranten, dat het Gerecht in zijn arrest de grondbeginselen van het procesrecht niet in acht heeft genomen en dus inbreuk heeft

gemaakt op artikel F, lid 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, artikel 81, voorlaatste streepje, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, en artikel 136 van het Euratom-Verdrag, gelezen in het licht van de bepalingen van artikel 140 A, lid 2, van dat Verdrag.

- 27 In hun tweede middel constateren rekwiranten in de eerste plaats, dat het oordeel van het Gerecht, dat artikel 64 van het Statuut aldus moet worden uitgelegd, dat de aanpassingscoëfficiënt enkel moet worden gerelateerd aan de eventuele uitgaven van gemeenschapsambtenaren voor de aanschaf van consumptiegoederen en diensten, niet in overeenstemming is met de bewoordingen van dat artikel, waarin sprake is van „levensomstandigheden in de verschillende plaatsen van tewerkstelling”, zodat het Gerecht de afwijzing van hun grief over schending van die bepaling door de Commissie onvoldoende heeft gemotiveerd. In de tweede plaats betogen zij, dat het Gerecht geen rekening heeft gehouden met hun betoog, dat de aanpassingscoëfficiënt moet worden vastgesteld zowel aan de hand van alle bestedingsmogelijkheden waaraan gemeenschapsambtenaren hun salaris daadwerkelijk uitgeven, als van het verschillende percentage dat zij naar gelang van de onderscheiden levensomstandigheden in de diverse standplaatsen aan de aanschaf van consumptiegoederen en diensten kunnen besteden. Bovendien had de Commissie zich bij de vaststelling van de economische pariteiten enkel door een consumptiestructuur laten leiden en geen rekening gehouden met andere wezenlijke componenten van levensomstandigheden, zoals sparen of beleggen.
- 28 In hun derde middel voeren rekwiranten aan, dat het Gerecht zijn beslissing met betrekking tot de invoering van een nieuwe methode ter berekening van basispariteit nr. 71 (huisvesting: eigenaren) niet of niet genoegzaam heeft gemotiveerd. Zij zijn van mening, dat door de invoering van die berekeningsmethode het beginsel van gelijke behandeling is geschonden, omdat enkel de ambtenaren van het Gemeenschappelijk onderzoekscentrum te Ispra een afzonderlijke, niet door een specifieke wijziging gerechtvaardigde behandeling hebben gekregen, een schending die de Commissie noch het Gerecht ooit hebben kunnen verklaren. Huns inziens is het bestreden arrest, voor zover het de wijziging van de eerder gebruikte berekeningsmethode rechtvaardigt, dus ongegrond.

- 29 In hun vierde middel zijn rekwiranten van mening, dat het Gerecht de berekeningsfout waardoor basispariteit nr. 71 naar hun opvatting zowel methodologisch als feitelijk ondeugdelijk is, niet voldoende heeft onderzocht. Zij achten de gebruikte methode namelijk wel goed wanneer de diverse in aanmerking genomen zones homogene structurele kenmerken vertonen, maar onbruikbaar wanneer het gaat om zones waar de onroerendgoedmarkt aanzienlijke structurele verschillen vertoont. Inhoudelijk merken zij verder op, dat in het bestreden arrest absoluut niet is nagegaan, of de gebruikte gegevens al dan niet in overeenstemming zijn met de werkelijkheid.
- 30 In hun vijfde middel verwijten rekwiranten het Gerecht veronachtzaming van hun klachten over vergissingen bij de berekening van de pariteiten nrs. 131 (telefoonkosten), 127 (treinreizen) en 45 (niet-alcoholische dranken). Met betrekking tot pariteit nr. 131 herinneren zij eraan, dat het Gerecht zijn oordeel rechtvaardigt met het argument, dat zij geen enkel gegeven hadden verstrekt op grond waarvan het standpunt van de Commissie in twijfel kon worden getrokken. Zij hebben echter niet alleen argumenten aangevoerd, maar tevens specifieke bewijsstukken waaruit enerzijds de kennelijke tegenstrijdigheid tussen de gebruikte gegevens en de werkelijke gegevens en anderzijds de invloed van de betrokken vergissing duidelijk blijken. Met betrekking tot pariteit nr. 127 heeft het Gerecht hun bezwaren ongegrond geacht, maar tegelijkertijd hun argument dat de benadering van de Commissie onlogisch was, overgenomen. Ten slotte wijzen zij erop, dat het Gerecht de onmiskenbare fout van het Bureau voor de statistiek met betrekking tot pariteit nr. 45 als onbelangrijk heeft afgedaan, omdat de invloed ervan op de aanpassingscoëfficiënt gering zou zijn, terwijl het in werkelijkheid om een duidelijke, ernstige vergissing gaat.
- 31 In hun zesde middel voeren rekwiranten aan, dat in het bestreden arrest geen aandacht is besteed aan diverse argumenten van Riesch met betrekking tot andere pariteiten. Nu het Gerecht de gevraagde maatregelen van instructie niet heeft toegestaan en de bezwaren van rekwiranten heeft genegeerd, getuigt zijn beslissing van willekeur.

- 32 In hun zevende middel betogen rekwiranten, dat het Gerecht ten onrechte heeft geweigerd te voldoen aan hun verzoek om door een deskundige te laten onderzoeken, of hun argumenten met betrekking tot de waardeverschillen of de volumetrische verhoudingen juist zijn.
- 33 In hun achtste middel beschuldigen rekwiranten het Gerecht van misbruik van bevoegdheid, omdat het volstaan heeft met de eenvoudigste en gemakkelijkste oplossing door, zonder goede verklaring, te kiezen voor de argumenten van één van de partijen zonder de argumenten van de andere partij ook maar in overweging te nemen.
- 34 In hun negende middel stellen rekwiranten, dat in het bestreden arrest onvoldoende wordt ingegaan op hun middel, dat de Raad de verordeningen nrs. 3761/92 en 3765/92 niet heeft gemotiveerd. Huns inziens is het Gerecht zuiver formeel te werk gegaan.
- 35 In hun tiende middel voeren rekwiranten aan, dat de door de Raad aangebrachte wijziging in basispariteit nr. 71 (huisvesting; eigenaren) inbreuk maakt op het beginsel inzake bescherming van het gewettigd vertrouwen en van verworven rechten, en dat het Gerecht zich daarvoor niet sterk heeft gemaakt. De weigering om bij het bepalen van basispariteit nr. 71 rekening te houden met de specifieke kenmerken van de zone Ispra, waarmee in het verleden wel rekening is gehouden, heeft hun gewettigd vertrouwen in de gebruikte berekeningsmethode geschonden. Dienaangaande beklemtonen zij met name, dat die berekeningsmethode is gewijzigd, terwijl de feitelijke situatie niet was veranderd.

Beoordeling door het Hof

- 36 Wanneer de hogere voorziening kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is, kan het Hof *ze* ingevolge artikel 119 van het Reglement voor de procesvoering op ieder moment bij met redenen omklede beschikking afwijzen.
- 37 Volgens artikel 168 A van het Verdrag en artikel 51 van 's Hof's Statuut-EG kan de hogere voorziening alleen rechtsvragen betreffen en moet zij gebaseerd zijn op middelen ontleend aan onbevoegdheid van het Gerecht, onregelmatigheden in de procedure voor het Gerecht, waardoor aan de belangen van de verzoekende partij afbreuk is gedaan, dan wel schending van het gemeenschapsrecht door het Gerecht.
- 38 Artikel 112, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof preciseert, dat het verzoekschrift de aangevoerde middelen en argumenten rechtens moet bevatten.
- 39 Uit die bepalingen volgt, dat een hogere voorziening duidelijk moet aangeven tegen welke onderdelen van het arrest waarvan de vernietiging wordt gevorderd, zij is gericht en welke argumenten rechtens die vordering specifiek staven (beschikking van 14 december 1995, Hogan/Hof van Justitie, C-173/95 P, Jurispr. blz. I-4905, punt 20).
- 40 Volgens vaste rechtspraak voldoet een hogere voorziening die slechts de reeds voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten — met inbegrip van die welke zijn gebaseerd op door het Gerecht verworpen feiten — herhaalt of letterlijk overneemt, niet aan dit vereiste. Een dergelijke hogere voorziening beoogt immers in

werkelijkheid slechts een nieuw onderzoek van het bij het Gerecht ingediende verzoek, iets waartoe het Hof op grond van artikel 49 van zijn Statuut-EG niet bevoegd is (beschikking van 26 september 1994, X/Commissie, C-26/94 P, Jurispr. blz. I-4379, punt 13).

- 41 Wat het eerste en het zesde middel betreft, kan worden volstaan met de vaststelling dat rekwiranten de argumenten ten bewijze dat het Gerecht bij zijn beslissing het recht heeft geschonden, niet hebben gepreciseerd (beschikkingen van 7 maart 1994, De Hoe/Commissie, C-338/93 P, Jurispr. blz. I-819, punt 18; 1 februari 1993, Moat/Commissie, C-318/92 P, Jurispr. blz. I-481, punt 13, en 12 december 1996, Progoulis/Commissie, C-49/96 P, Jurispr. blz. I-6803, punt 24).
- 42 Het eerste en het zesde middel moeten dus wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid worden verworpen.
- 43 Ten aanzien van het eerste onderdeel van het tweede middel blijkt uit punt 40 van het bestreden arrest, dat het Gerecht het probleem van de uitlegging van bedoelde bepaling wel heeft onderzocht en zijn beslissing om de desbetreffende grief ongegrond te verklaren, rechtens voldoende heeft gemotiveerd.
- 44 Het eerste onderdeel van het tweede middel moet derhalve wegens kennelijke ongegrondheid worden afgewezen.
- 45 Wat het tweede onderdeel van het tweede middel en het eerste onderdeel van het vierde middel betreft, moet eraan worden herinnerd, dat een hogere voorziening zich niet kan beperken tot het herhalen van de middelen en argumenten die reeds voor het Gerecht zijn aangevoerd, zonder daarbij argumenten aan te voeren ten bewijze dat het Gerecht het recht heeft geschonden.

- 46 In casu moet worden opgemerkt, dat zoals uit de punten 35 en 45 van het bestreden arrest volgt, de ingeroepen argumenten slechts een herhaling vormen van die welke voor het Gerecht waren aangevoerd en die zijn afgewezen in de punten 39 tot en met 43 en 52 tot en met 67 van dat arrest, zonder dat rekwiranten aangeven, in welk opzicht het Gerecht bij zijn beoordeling daarvan het recht heeft geschonden.
- 47 Hieruit volgt, dat het tweede onderdeel van het tweede middel en het eerste onderdeel van het vierde middel wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid moeten worden afgewezen.
- 48 Met betrekking tot het derde middel volgt uit de punten 9 tot en met 13 van deze beschikking, dat het Gerecht, anders dan rekwiranten beweren, hun klacht over de invoering van een nieuwe statistische methode ter bepaling van basispariteit nr. 71 (huisvesting: eigenaren) heeft beantwoord door, zakelijk samengevat, vast te stellen, dat zij het bestaan van een kennelijke beoordelingsfout in de door de Raad ingevoerde methode niet hadden kunnen aantonen.
- 49 Wat de inhoud van de motivering betreft, zij er overigens op gewezen, dat het derde middel berust op feitelijke elementen die niet door het Hof kunnen worden getoetst. Immers, enkel het Gerecht is bevoegd de feiten vast te stellen — tenzij uit de overgelegde stukken blijkt, dat zijn bevindingen materieel onnauwkeurig zijn — en ze vervolgens te beoordelen. De beoordeling van de feiten levert dus geen rechtsvraag op die als zodanig vatbaar is voor toetsing door het Hof, behoudens in het geval van een verkeerde interpretatie van de voorgelegde bewijsmiddelen (arrest van 2 maart 1994, Hilti/Commissie, C-53/92 P, Jurispr. blz. I-667, punt 42).
- 50 Bijgevolg moet het derde middel enerzijds wegens kennelijke ongegrondheid en anderzijds wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid worden afgewezen.

- 51 Met betrekking tot het tweede onderdeel van het vierde middel en het vijfde en het tiende middel moet worden opgemerkt, dat rekwiranten slechts de feitelijke beoordelingen door het Gerecht betwisten.
- 52 Uit de in punt 37 van deze beschikking genoemde bepalingen volgt echter, dat hogere voorziening slechts kan worden gebaseerd op middelen inzake schending van rechtsregels, met uitsluiting van iedere feitelijke beoordeling.
- 53 Wanneer het Gerecht de feiten heeft vastgesteld of heeft beoordeeld, is het Hof dus enkel bevoegd het hem bij artikel 168 A van het Verdrag opgedragen toezicht uit te oefenen over de juridische kwalificatie van die feiten en de rechtsgevolgen die het Gerecht daaraan heeft verbonden (arrest van 1 juni 1994, Commissie/Brazzelli Lualdi e. a., C-136/92 P, Jurispr. blz. I-1981, punten 48 en 49). Evenmin is het Hof bevoegd de bewijzen te onderzoeken die het Gerecht tot staving van die feiten in aanmerking heeft genomen. Wanneer de bewijzen regelmatig zijn verkregen en de rechtsregels en algemene rechtsbeginselen inzake de bewijslast en de procedure-regels inzake de bewijsvoering zijn geëerbiedigd, staat het immers enkel aan het Gerecht te beoordelen, welke waarde aan de hem voorgelegde bewijsmiddelen moet worden gehecht (arrest Commissie/Brazzelli Lualdi e. a., reeds aangehaald, punt 66).
- 54 Bijgevolg moeten het tweede onderdeel van het vierde middel, alsmede het vijfde en het tiende middel wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid worden afgewezen.
- 55 Met betrekking tot het zevende en het achtste middel volstaat de vaststelling, dat rekwiranten geen schending van een rechtsregel aanvoeren. In het bijzonder in het

zevende middel blijven het gestelde verzuim en de argumenten daarvoor onduidelijk. In hun achtste middel verklaren rekwiranten niet, welke rechtsregel in het bestreden arrest zou zijn geschonden en voeren zij geen argumenten tot staving van dit middel aan.

56 Het zevende en het achtste middel moeten bijgevolg wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid worden afgewezen.

57 In hun negende middel voeren rekwiranten aan, dat het bestreden arrest onvoldoende is gemotiveerd voor zover het gaat om hun grief inzake het ontbreken van motivering van de betwiste verordeningen.

58 Dienaangaande moet worden opgemerkt, dat rekwiranten niet duidelijk maken in welk opzicht het Gerecht heeft nagelaten de afwijzing van hun middel te motiveren.

59 Het negende middel moet dus wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid worden afgewezen.

60 Uit het voorgaande volgt, dat de middelen van rekwiranten tot staving van hun hogere voorziening kennelijk niet-ontvankelijk dan wel kennelijk ongegrond zijn. Mitsdien moet de hogere voorziening krachtens artikel 119 van het Reglement voor de procesvoering worden afgewezen.

Kosten

- 61 Volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, dat ingevolge artikel 118 van toepassing is op de hogere voorziening, wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voorzover dat is gevorderd. Aangezien rekwiranten in het ongelijk zijn gesteld, dienen zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer)

beschikt:

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) Abello c. a. en Riesch worden in de kosten verwezen.

Luxemburg, 5 februari 1998.

De griffier

R. Grass

De president van de Vierde kamer

H. Ragnemalm